

[Steen Folke.]

oaktivt materiale muligvis ikke i sig selv giver anledning til bekymring, rejser oplysningerne flere problemer. Affaldsproblemet i forbindelse med en eventuel etablering af danske atomkraftværker er som bekendt ikke løst. Rapporten viser, at nogle af de anvendte ståltromler var revnet, andre korroderet. Et hovedproblem er, at deponeringsmetoder, som på et bestemt tidspunkt anses for at være fuldt betryggende, senere viser sig at være uansvarlige.

Miljøminister *Helge Nielsens* svar (7/7 76):

Miljøstyrelsen har om den sag, der danner udgangspunkt for spørgsmålet, oplyst følgende:

Den nævnte dumpning af radioaktivt affald er beskrevet af R. S. Dyer, EPA, i rapporten: „Environmental Surveys of Two Deepsea Radioactive Waste Disposal Sites Using Submersibles“.

Af rapporten fremgår, at den amerikanske atomenergikommission fra 1951 til 1953 dumpede 3.500 ståltromler på 900 meters dybde i Stillehavet 60 km fra Californiens kyst og 1951-62 14.300 tromler på 2.800 meters dybde i Atlanterhavet 190 km ud for Maryland-Delawares kyst. Tromlerne, der for de flestes vedkommende var på 200 liter, indeholdt lavaktivt affald, bl. a. bestående af forurenede klude, beskyttelsesdragter, døde forsøgsdyr og brugte ionbyttermasser.

Ved hjælp af avanceret dybtvandsudstyr er disse to dumpningsområder blevet undersøgt i 1974 og 1975. Man har inspiceret tromlerne og som ventet fundet, at nogle var revnet på grund af vandtrykket, mens andre viste tegn på tæring uden dog at være utætte.

Ved konstruktionen af de pågældende tromler har det ikke været hensigten, at tromlerne skulle forblive intakte, når de først havde nået havbunden. Der er således ikke indtruffet noget overraskende, idet det var forventeligt, at man fandt radioaktiv forurening uden for tromlerne.

På deponeringsområdet i Stillehavet har undersøgelserne således påvist små mængder plutonium i havbundsmaterialerne. Niveauerne er 2-25 gange højere, end man ville forvente som følge af det radioaktive nedfald fra kernevåbenforsøgene, og kan

betragtes som uden sundhedsmæssig betydning for såvel mennesker som dyr. Globalt set er de konstaterede mængder forsvindende.

På dumpningsområdet i Atlanterhavet har der kunnet konstateres en svag forurening med cæsium-137 knyttet til bundmaterialerne i tromlernes nærhed. Koncentrationerne har i dette tilfælde været 3-70 gange højere, end man ville forvente fra det radioaktive nedfald på det pågældende sted. Også i dette tilfælde kan forureningen karakteriseres som ubetydelig.

Rapporten kan således siges at konkludere, at Atlanterhavet ikke er forurenet op til 25 gange mere end forventet, hverken med radioaktivt cæsium eller plutonium. Derimod er der på stor dybde i bundmaterialerne på et begrænset område konstateret 3-70 gange mere cæsium-137, end man ville forvente fra det radioaktive nedfald fra kernevåbenforsøg. Tilsvarende er der ligeledes på havbunden i Stillehavet på et lille område målt 2-25 gange mere plutonium, end man ville forvente fra det radioaktive nedfald.

Idet jeg kan henholde mig til miljøstyrelsens oplysninger, vil jeg gerne fremhæve, at vi fra dansk side er af den opfattelse, at man ikke bør bortskaffe radioaktivt affald ved dumpning, og at det ikke indgår i overvejelserne vedrørende løsningen af affaldsspørgsmålet i forbindelse med eventuelle danske atomkraftværker at foretage dumpning af affaldet.

Af *Tove Nielsen* (V) til undervisningsministeren (25/6 76):

„Hvilken begrundelse har ministeren for at udelukke GLO (Gymnasieelevernes Landsorganisation) med 2.500 medlemmer fra sektorrådet for de fortsatte uddannelser?“

(Spm. nr. 617).

Begrundelse.

I sektorrådet for de fortsatte uddannelser skulle fem organisationer: LAK, FFH, LLO, DGS og GLO besætte 3 pladser. Resultatet er ifølge omtale i Jyllands-Posten for den 22. juni 1976 blevet, at ministeren har meddelt, at pladserne tildeles LAK,